

libha sõivad isse ärra sure rõmo piddo ju-
res.

Joulo leiwaga sesamma luggu. Root-
si rahvas ka pruksid wannal aial isfiteiba
jouluks teha, mis omma lastele sõõtsid.
Marahwa joulo leib se: Kui tewad jouluks
leiba, siis tewad ka ühhe isfiteiwa; kolm-
ford waiutawad ehk presiga ehk sõga sisse,
ehk ka risti ühhe wõtmega ehk pörja luga
peäle. Siina leiba pannakse Joulo õseks
kõnal põllema, ja peawad sedda leiba püh-
had otsa laual. Muist murrendawad jou-
lo, neäri ja kolmekuninga enne walget om-
ma lojustele, annawad ka sola leiwajure;
muist pannakse pärrast pühhi kirsto hoita-
waks, ja kui karja esimest korda tulled
wätja sata, ehk ka Jürripääw, jaggawad
weistele, mis joulo leiwast üllejäänud, ning

lodawad nenda keik kahjo ja kurja karja
peält ärrakeelwad.

Somemaal olli wannast se pruuk jäl-
le, et leiko kuu aial ühhe sure leiwat teggi-
wad, koue ehk mürristamisse äbbajum-
mala auuks, ja sedda teise aasta kewwa-
dise külwi aiani hoidsid, ja siis wast keige-
sugguse tembodega omma perrele jäggasid.

Monned pannewad ka Joulo ja Neäri
hommiko presi ehk muu hõbbe asja silma-
wee kappi sisse, ja pessewad selle weega
silmad, ehk pannewad ka hõbbedat lojuste
kõnnasse ja ütlewad sest: et hõbbe walget
pannewad. Joulo laupääw õhto tewad ka
õga ehk freidiga ristid toa ja lauda uste,
fani korja ja monne muu riista peäle, ja
Neäri tombawad ratta ümber, et niüüd